

KÖPKÖDŐK AVAGY PÁRTFOGOLTJAINK SZITKOZÓDÁSAIBÓL

1

Tipor, gyaláz, csíp, rug, harap...
mert "mindent elvállal", "patrónusi
szerepben tetszeleg",
mert ő a "hitbizományos" [-mondja rólam,-]
mert "azt a látszatot igyekeznek kelteni, hogy
hiányával nem
létezhetszem"...

Milyen sajnálatos, hogy
a nemrég védelmünkre éhes,
morális cselgáncsbajnokká avanzál
számonkérő ítésről,
egy harmadik, a pártatlan tanú,
- tapasztalt pályatárs -
csak ennyit
tud mondani legyintve:
- Az nem ember.

2

A kézfogásra nyújtott kar elől
hátrálva felsüvölt:
"Ne provokálj, ne provokálj,
mert szemeköplek itt,
Gyula bátyámmal együtt."

Micsoda magabízó
erőfitogatás,
egyszerre mennyi nyál kellene hozzá!

S milyen nevetséges-groteszk
az érzelmes-acsargó,
stílárís kentauriszöveg:

egy szín alatt a köpés meg a bátyám.

Ehhez képest az ádáz hitvitázók
a kedély lakodalmak
pereceként dobálták
kacsaringós
dúvad-szavuk dühét:

"Egy vén bihal orrába való karika."

IZSÁK GÓLYA

Éjfél felé,
amikor elkezdődött
a gólyák Passiója,
Sallai főtanár úr
minket, frissen fölveteket,
úgy ahogy voltunk kitessékelt
a takarók alól;

fáradjunk át a hagyomány
szigorú kötelme szerint
Pilátusunk elé:
Manninger ifjúsági elnök úrhoz.

Alltunk a vaságyak között
hálóingben, papucsban, saruban,
míg ő, - viaszkos vászonnal fedett
kegyúri asztalán
lajstromba vette esendő
tizennyolc évünk összes adatát.

Ránk-ránktekintett apatikusan,
mintha szolid-kék szeme ezt
a szertartásos megvető fölényt is
unottan hordaná.

Mit hozhattunk föl mentségünkre?
Iskoláinkat, régióinkat...

Mellettem épp egy fekete fiú
mutatkozott be Zalából:
- Izsák Imre vagyok.

Az ágyból rángatottak
nevetséges raportján,
e fondorlatra se való
éji kihallgatáson,
ugyan ki sejtette, hogy ő lesz,
kiről egyszer még krátert
neveznek el a Holdon?